

„Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta.“

Svetkovina Gospodina našega Isusa Krista, Kralja svega stvorenja, stavlja Isusa i njegovo kraljevstvo u odnos s našim iskustvom različitih zemaljskih kraljevstava, kojima vidimo početak, razvoj i uspon, ali također i neminovni pad. U prvome čitanju iz knjige proroka Daniela vlast Sina čovječjega „...je vječna, nikada proći neće; i kraljevstvo njegovo vječno, nikada propasti neće.“ Slično govori Knjiga Otkrivenja: „Isus Krist jest svjedok vjerni, prvorođenac od mrtvih, vladar nad kraljevima zemaljskim.“ I dok s jedne strane u molitvi Očenaša molimo: „Dođi kraljevstvo Tvoje...“, Isus u današnjem Evanđelju govori: „Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta.“ Što nam zapravo žele poručiti ovi biblijski tekstovi, predloženi kao čitanja na Svetkovinu Krista Kralja?

Svako kraljevstvo označeno je prostorom koji je obuhvaćalo, i vremenom u kojem se razvijalo. Na istome prostoru u prošlosti su postojala velika i slavna kraljevstva, ali u različitim vremenskim razdobljima. Kraljevstvo Sina čovječjega opisano u prvome čitanju iz Knjige proroka Daniela obuhvaća sve narode, plemena i jezike. Prostor toga kraljevstva je univerzalni ili sveopći, jer su u to kraljevstvo uključeni svi narodi, ili kako to na slični način izražava drugo čitanje iz Knjige Otkrivenja: „...gledat će ga svako oko...“. Isusovo Kraljevstvo, dakle, nikoga ne isključuje, već uključuje ljude svih rasa, boja kože i jezika, te svi oni koji se zalažu i rade za dobrobit čitavog ljudskog roda i pravilnu afirmaciju ljudske osobe, vrjednota koje pomažu razvoju ljudske vrste kao inteligentnih pojedinaca otvorenih Bogu, stvorenome svijetu i čovjeku, jesu službenici kraljevstva Božjega. Karakteristika univerzalnosti u Danielovim viđenjima, ali također i u Knjizi Otkrivenja, naglašena je ne samo u horizontalnom kraljevanju nad sveukupnim zemaljskim prostorom, već i u vertikalnom spuštanju Sina čovječjega u oblacima s neba na zemlju: „...i gle s oblacima nebeskim dolazi kao Sin čovječji.“ Ova prekrasna slika govori da Isusovo kraljevstvo nije zatvoreno samo unutar horizontalnih socijalnih odnosa „dam da daš“, unutar kojih bi Crkva bila samo službenica ljudskog društva u vidu socijalne prve pomoći najugroženijim članovima ljudske vrste, dobivajući za uzvrat vjerne podanike, već Isusovo ili Božje kraljevstvo povezuje ovozemaljsku stvarnost s nebeskom stvarnošću. Pokretač socijalnog angažmana jest njezina ukorijenjenost u nebeskim stvarnostima, naravnim i vrhunarnim vrjednotama i idealima, kojih se Crkva ne može odreći, jer njezin Gospodin, Isus Krist Kralj svega stvorenja, s neba silazi na zemlju, kako bi na zemlji uspostavio početak neba ili Božjeg kraljevanja. Zalaganje moderne Crkve za život čovjeka jest po uzoru i namisli Sina čovječjega i njegove istine o čovjeku. Ona promatra ljudsko biće s njegovim izvorom u Bogu Stvoritelju. Život toga bića najpotpunije se razvija ako svome Stvoritelju uvijek govori „da“. Tada čovjek raste i cvate poput prekrasnoga cvijeta u svim komponentama svoga bića, svojoj pameti, osjećajima i volji, te svojim konkretnim angažmanom doprinosi rastu i razvoju kraljevstva Božjega.

Druga komponenta kraljevstva jest vrijeme. Daniel govori da je vlast Sina čovječjega vječna i da „kraljevstvo njegovo vječno, nikada propasti neće“, a u drugom čitanju iz Knjige Otkrivenja slušamo: „Ja sam Alfa i Omega, govori Gospodin Bog – Onaj koji jest i koji bijaše i koji dolazi, Svevladar.“ Ovi su

Razmišljanja o nedjeljnim evanđeljima: 34. nedjelja kroz godinu B
Svetkovina Isusa Krista Kralja svega stvorenja

tekstovi eshatološki, jer govore o konačnom ostvarenju kraljevstva Božjega i o događajima koji će se ostvariti na kraju vremena, ali ovi tekstovi govore i o komponenti kraljevstva Božjega u ovom prolaznom vremenu. Postoje vrjednote koje su vječne, te poput zvijezda svijetle na nebu i u trenucima kada ljudi hodaju maleni ispod zvijezda. Propast velikih svjetskih kraljevstava veoma je često bila uzrokovana moralnim rasulom i pomanjkanjem istinskih moralnih vrjednota, te kraljevstvo Sina čovječjega nikada propasti neće, jer će vrjednote Božje istine o svijetu i čovjeku neprestano svijetliti službenicima toga kraljevstva.

Kad Isus u današnjem Evanđelju govori Pilatu: „*Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta.*“, ne želi reći da se kraljevstvo Božje ne ostvaruje unutar konkretne povijesti, već želi reći da mjerila modernoga svijeta nisu autoritet kraljevstva Božjega. Moderna se Crkva ne treba i ne smije suobličiti svemu onome kako govori i živi moderni čovjek, samo zato da bi postala modernija i suvremenija, te stoga prihvaćena u društvu. Postoji Božja istina koja poput zvijezda svijetli, i Crkva ima dužnost tu istinu izreći i posvjedočiti modernom svijetu na njemu razumljivi način. Na taj način, Crkva kao tijelo Kristovo, čini ono što je učinio Isus Krist, koji za sebe kaže: „*Ja sam se zato rodio i došao na svijet da svjedočim za istinu. Tko je god od istine, sluša moj glas.*“ Zalažući se za Božju istinu, Crkva kao službenica Božja uspostavlja nove odnose u društvu, te poput kvasca umiješanog u brašno, djeluje u modernom društvu u smjeru konačne uspostave kraljevstva Božjega na kraju vremena, koje je već sada prisutno u sjemenu što se razvija i raste.

Muš i žena koji svoj bračni život promatraju kroz naočale Božje istine opraštanja i požrtvovne međusobne ljubavi, ne samo da sretno i veselo žive poklonjene zajedničke dane, već takvim životom postaju blagoslov vlastitoj djeci i doprinose konačnoj uspostavi kraljevstva Božjega unutar ljudskoga društva. Puno je više službenika kraljevstva Božjega i njegove istine u ovome svijetu, nego što li nam se to može na prvi pogled učiniti. Opomena koju nam hrvatski pjesnik Antun Branko Šimić upućuje u svojoj pjesmi jest poticaj živjeti u svjetlu ideala Božje istine, koji poput zvijezda svijetle na nebu:

Opomena

Čovječe pazi
da ne ideš malen
ispod zvijezda!
Pusti
da cijelog tebe prođe
blaga svjetlost zvijezda!
Da ni za čim ne žališ
kad se budeš zadnjim pogledima
rastajao od zvijezda!
Na svom koncu
mjesto u prah
prijedi sav u zvijezde!

Antun Branko Šimić